

PETŐCZ ANDRÁS

Az apám, na meg Esterházy

Este van. A teraszon tompa derengés, ott,
ahol az apám annyira szeretett elüldögélni.

*A kórházba későn értem oda. Addigra
az apámat már letakarták fehér lepedővel.
És a koporsóban is: nyitott szemekkel fekiúdt.*

Este van. A teraszon, a ház előtt, és az utcán is
tompá derengés, amerre valamikor sétált az apám.

*Nem így volt. A kórház folyosóin ismerősök és
ismeretlenek sokasága, no meg virágok és képeslapok.
Végig az apám mellett voltam, fogtam a kezét.*

Este van. Az egész városban, mindenfelé, áttetsző
tompá derengés. Fényesség, amerre járt apám bármikor is.

*Az összes kórház összes szobájában ott van az apám.
Haldoklik éppen. Egyedül van. És sokan vannak körülötte.
Fogom a kezét, és mégis lekésem a halála pillanatát.*

Este van. A teraszon, a városban és országosan is tompá derengés,
mindenütt, ahol az apám, na meg Esterházy annyira szerettek elüldögélni.

Apám, Esterházy

Az a tompá derengés, lent a kertben, ott, ahol
az apám annyira szeretett elüldögélni, *mondom,*
és újból látom az áttetsző, halovány fényt, ülünk
egymás mellett, mintha minden rendben lenne,
elfáradtam, *mondod, egy pillanatra csend van,*
tűzszünet a háborúban, *suttogod, nem értem,*
mit akarsz ezzel, a tompá derengés, ott, a kertben,
nem akar szünni, még ha a halál árnyéka, *suttogod,*
még ha a halál árnyékának völgyében járok is,
mondod most már hangosabban, a kertben ott
a tompá derengés, ahol egykor az apám, látom
magam előtt a gesztusait, meg ahogy csak bámul
maga elé, megigazítja éppen a szemüvegét, és
két ujjával az állát simogatja,

elfáradtam mindabban,
ami történik velünk, *mondod, aztán csak legyintesz,*
mint aki nem akar tudni többet semmiről, a teraszon
ülünk, valami árnyék kúszik végig az arcodon néhány
pillanatra, csak az a tompa derengés, csak szűnne már,
mondom váratlanul, hogy végre tudnám, mi lesz akkor,
ha valóban nem lesz apám, ha nem őt utánoznám minden
pillanatban, ha végre magamban is meg tudnék állni,
bátrasimítom a hajam, és az apám mozdulatát látom,
megigazítom a nyakkendőt, és az apám áll a tükör előtt,
alanyban és állítmányban gondolkodom, és az apámmal
nézek össze, cinkosan persze, és eközben minden
szavam hamis és pontatlan lesz, alighogy kimondom,
s erre már felnevetünk, én meg az apám, az öreg Esterházy.

SZITA SZILVIA

Álmodik

Álmomban duruzsol a szkennert,
arcomhoz közelít célkeresztje,
lejjebb siklik, mint tapasztalt férfi-
kéz: magától is tudja, hogy merre.

Torkomban érzem a jód ízét,
köldököm keresi, majd továbbhalad,
mozdulni sem merek, mintha most először.
Érzem, hogy elönt a kontrasztanyag

váratlan forrósága.

Felnéz

A tartóvasak milyen kimunkáltak
az oszlopsor mögött, majdnem középen!
Férfizakó súrolta kabátom,
idő még volt, megálltam, fölnéztem.

Vizsgálatra mentem, itt kellett leszállni,
izzott a fém, kavargó fény a porban.
A pályaudvar ilyenkor a legszebb.
Fejben már mindent lejátszottam.